

Úterý, 30. 9. 2014, Galerie Nebesa

Odcházel vstříc tomu, co ho čeká. Několik dnů trávil v posteli někoho, koho v podstatě neznal. Ne, že by se k němu „Petr“ nechoval hezky. Celý víkend byl naprosto luxusním zážitkem, ale poslední informace o Petrovi mu rozvíklaly židli, na níž seděl, tak moc, že z ní mohl každou chvíli spadnout. A pak mu to došlo. Já už z ní spadnul. Zhroucený sám do sebe prchal z místa, kde přišel o všechny sny, co si vytvořil. V uších mu rezonoval ženský hlas. Připadal mu dráždivý a agresivní, i když to nebyla ani zdaleka pravda. Trvalo mu to hodnou chvíli, než mu došlo, že je to Lenka. Vylévá si mu srdce, a tak rozpouští tu snovou ledovou kostku, co si tak pracně vytvořil, víc a víc. A najednou se její hlas změní a ona na něj začíná křičet. *Proč? Neměl tušení, že to není on, Byl tak chtivý. Tak přesvědčivý. Nemohl tušit, že pravý Petr už není mezi živými, že je pohřbený v troskách galerie Nebesa.*

Seběhl po schodech do metra a zamířil na linku B, kterou se pak chtěl dostat domů... pardon... do bytu „Petra“. Prošel vestibulem a zamířil do dolní části metra. A najednou musel zpomalit. Cítil, že za ním někdo jde. Blíží se rychlým svižným krokem. Adam slyší každý jeho pohyb. Rytmičtý, ale přesto chaotický. Cítí dech na zátylku. V tom zastavil a někdo do něj vrazil. Otočil se a ztuhl.

„Co blázníš,“ zařvala překvapeně Lenka. Celá najednou zrudla. Jak byla nahoře u galerie skoro bledá hrůzou z náhlé ztráty svého bratra, byla teď její pravý opak.

„Co ty tady chceš,“ řekl s odstupem Adam.

„Nechtěla jsem, abys šel sám.“

„Fajn! Takže jsi mě hodlala sledovat až domů“ odpověděl Adam podrážděně a otočil se ve snaze jít dál.

„Počkej,“ houkla Lenka a snažila se ho dohnat.

„Co chceš? Dál na mě křičet?“

Zadržela se. Netušila, že její hlas dokáže udělat takový chaos. Pravda. Byla vždycky trochu drsnější ženou než všechny dívky v okolí, ale nikdy se nepovažovala za tu drsnou. *Chtělo by to nějakou tabletku.* Instinktivně sáhla po kabelce. „Promiň. Jsem... ve ...“

„Ve Stresu. To já taky. Právě jedu za člověkem, který předstíral, že je někdo, kdo je v tuhle chvíli mrtvej. Myslíš, že to mám jednodušší?“ Emoce se v něm dostávaly k bodu varu.

„Nemáš. Fakt promiň. Jsem prostě drsná a neberu si servítky. Ani k Petrovi jsem si nebrala žádné servítky. Chápal to. Znal mě.“ Odmlčela se. Chtěla znát pravdu, ale nebyla si jistá, jestli ji *chce vážně znát.* Nadechla se, aby udržela nervy na uzdě. „I já chci vědět, co se stalo.“

Bud' budu píča a řeknu jí, ať táhne, anebo si řeknu, budeme v tom srabu dva, což je lepší, než abych byl sám. No... fajn. Nadechl se.

„Budu fakt hodná a nic si nenapíšu,“ řekla Lenka a trošku se zachvěla. Tušila, že zalhala a z jeho tváře poznala, že jí na to neskočil.

Vystihl to správně. Právě mu zalhala. Ta lež se z ní linula jako ohnivý proud směrem ke stropu chodby. „Ale budeš mlčet, když přijde na věc,“ sykl Adam.

„Budu jako hrob, skoro,“ dodala Lenka. *Zase jsem zalhala.*

Adam sledoval další proud nevinné lži prchající z jejích úst, ale byl ochoten, nakonec, přijmout i tuhle její lež. Při všem, co se doposud stalo, měl strach, že to, co se blíží, bude mnohem větší, těžší a horší.

„Dobře. Jestli chceš, tak se mnou můžeš... jít,“ zašeptal a vyloudil ze sebe něco jako drobný úsměv.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 10.

Svaly, střepey a příliš mnoho energie

Stál před bytem, z něhož ráno odešel do práce a pak, aby se setkal s Lenkou. Stále se musel přesvědčovat, že ten, jehož dech příjemně voněl po mátě, ruce ho lehce hladily na šíji a postupně ho ukolíbaly do spánku a rty byly tak svůdné, že by překonal i strach z toho, že bude viděn, je jen cinknutý balíček karet. Falešný hráč, co ho má ve své moci. Zavřel oči a chvíli se snažil uklidnit. Doufal, že nebude doma, že šel pryč, že šel donášet bůhví co, bůhví komu.

Proč by to vlastně dělal? Proč by si dal tu práci nabourat se někomu do účtu a předstírat, že je to on. Jak mohl vědět, že to vyjde? Sám Adam si nepřipadal důležitý. Vybavil si ten moment, kdy se jeho tělo nořilo do temnoty a jak ho jeho první láska zachránila, aby se pak obětovala a dala mu svůj život. Božský plavčík mu zaplnil mysl a celou tu temnotu v ní odehnal do všech koutů, co měla. *Proč to udělal,* ptal se Adam mnohokrát. *Vždyť jsem obyčejný. Nic neznamenám. A hle. Další člověk překročil vlastní stín. Zabil někoho jen proto, aby mohl být s ním. PROČ?*

„To bude v pořádku,“ špitla Lenka tak citlivě, jak to jen dokázala. Úplně zapomněl, že tu byla s ním. Na čas byla schopná dodržet, co slíbila, ale i tyto hranice měly za chvíli prasknout. Pak mu položila ruku na rameno a lehce zmáčkla. Zase – jak nejcitlivěji to dokázala. Trhnutím otočil hlavu.

Lenka ruku stáhla a podívala se na něj. „Promiň,“ špitla. „Už fakt budu mlčet,“ dodala a jejich pohledy se střetly v konejšivém souhlasu.

„Díky,“ zašeptal a zase hlavu otočil ke dveřím. Kukátko teď působilo jako magnet. Zvonek vedle dveří se zvětšil a přímo křičel „Použij mě!“

Zavřel oči. Skoro jako ve snu zazvonil a dveře se otevřely. V nich stál Petr jen v bílých boxerkách. Celé jeho tělo bylo napnuté tak, že byl vidět každyčkový sval. Jeho úsměv byl svůdný a lstivý zároveň. Pak si všiml nože, který v ruce Petr držel. Ostří, z nějž odkapávala čerstvá rudá krev v kapkách tak symetricky pravidelných, až to působilo omamně.

„Zabil jsem ho, abych mohl být s tebou. Jen s tebou. Budeš jen můj. Kdokoli, kdo se nám postaví do cesty, toho taky zabiju. S nikým se o tebe nehodlám dělit!“ Jeho hlas byl tak sladký a omračující. Pak se Petrova ruka s nožem zvedla. *„To tě raději taky zabiju,“* dodal a pak se ostří zalesklo a Adam se probral. Prst na zvonku vyčkával. Neviditelné krůpěje potu mu ztékaly po čele.

Konečně se odhodlal a zazvonil. Nikdo nešel. Znovu zazvonil. Stále nikdo neotvíral. „Asi není fakt doma,“ špitl, když tu se ozvalo odemykání horního zámku. „Sakra! Schovej se,“ vyjekl a rychle zahnal Lenku za roh dveří. Až pak si uvědomil, že kukátkem může Petr vidět i za roh. V tu chvíli to ale bylo jedno.

Dveře se otvíraly a Adam spatřil Petra jen v těch bílých boxerkách. Zbledl do barvy čerstvě nabílené zdi a přestal dýchat. Viděl jeho napnuté tělo a všechny jeho svaly hrající dokonalostí. V ruce držel Petr nůž a v tu chvíli se Adam zhroutil do Petrova bytu. Lenka přidušeně vyjekla a rychle se rozhlédla kolem. Měla by rychle zmizet, pokud „Petr“ vykoukne z bytu na chodbu, všimne si jí.

Za chvíli však Petr vtáhl Adamovo tělo do bytu a zavřel za sebou. Na chodbě se rozhostilo ticho a Lenka slyšela jen své divoce bušící srdce. „Co teď? Co teď?“ Vzala do ruky telefon a chvíli se na něj dívala.

Otevřel oči. Ležel v měkké posteli a byl přikrytý lehkou dekou. Když se jeho zrak konečně začal soustředit, zjistil, že je v pokoji úplně sám. Do místnosti skrze světlé záclony pronikalo mdlé, mléčné světlo a celý pokoj byl prosycen vůní vanilky. Nadechl se. Vůně vanilky vycházela právě z deky, pod níž byl schovaný.

Po pár vteřinách přesně věděl, kde je.

Odkryl deku a ztěžka se posadil. Hlava se mu točila a on si zpětně začínal uvědomovat, co se stalo. Viděl Petra s nožem v ruce a zkolaboval. Praštil se do hlavy? *Pravděpodobně ANO.* Napadly ho ty šílené dlaždičky na chodbě. Jejich barvu už dávno zapomněl – možná si jí ani nepamatoval.

Musel ho do bytu dotáhnout. Ne že by jeho tělo něco vážilo; ale znal to od svých přátel z nemocnice – nehybné tělo je vždycky těžší, i když moc neváží. Musel ho přivinout na jeho polonahé tělo. Při té myšlence začínal rudnout – zase. *Je to přeci vrah! Nesmíš k němu tohle cítit!*

Než si vše úplně uvědomil, ukázal se ve dveřích Petr. *Černý Petr*, jak je to v té hře, napadlo Adama. Tvářil se rozrušeně. Pořád byl jen v boxerkách. Pořád vypadal dokonale, ale nůž už v ruce nesvíral.

„Bože, jak ti je,“ řekl překvapivě s citem a sedl si vedle Adama. Položil mu ruku na stehno a lehce ho sevřel. „Mohl ses fakt vážně zranit.“

Mlčel. Netušil, co má říci. Díval se před sebe a mlčel. Jeho tělo bylo blízko Adamova. Zrudl o něco víc. *Bože, ať už toho nechá. Tohle je trápení!*

„Stalo se něco,“ řekl s tím otravným citem, jako že mu na něm fakt záleží. *A třeba jo!* Zakřičelo jeho Id. *Jsi podvodník a vrah*, odpovědělo Ego a snažilo se pudy zahnat stranou. Jeho mysl byla jako oceán temných myšlenek.

Petrova ruka se ze stehna přesunula na jeho pravé rameno a pak ho objal. Jeho levá paže sevřela pevněji Adamovo levé rameno. Přitáhl ho k sobě. „*Tohle nedáš,*“ křičelo Id na Ego. Choval se, jako by se nic nestalo. Jako kdyby bylo vše v naprostém pořádku. *Bože, on se fakt chce teď tultit. Si dělá prdel!*

Pak se na něj Petr podíval. Podíval se mu hluboko do očí. *Okno, do duše okno*, napadlo Adama. Sám cítil, jak mu začíná nervozitou bušit srdce. Byl ve při. Věděl, že Petr je impostor, že je to lhář a podvodník. „*Má slova,*“ odsouhlasilo Adamovo Ego. Na druhou stranu: *Miloval ho jako nikdo předtím*, odpovědělo nápadité Id. Dal do těch pár dnů všechno. Byl pro něj sexuální symbol. Idol z jeho tajných snů. Dokonalost, která... Zhasla tak rychle, jak vyšla. *Zabil někoho!* Opakoval si pro sebe.

Pak se něco změnilo. Petrova volná ruka se přiblížila k Adamově obličejí a přitáhla ho k sobě. Jejich tváře byly od sebe sotva pár centimetrů.

Nejdřív se střetly jejich nosy a pak i rty. Citlivá srážka dvou duší pokračovala v náhlém a divokém splnutí vášní. Adam cítil Petrův jazyk na svých rtech. Nebyl schopen opakovat chtíč, který se ho snažil převálcovat. Petr byl neodbytný. Snažil se čím dál tím víc. Jeho jazyk pronikl hlouběji přes bariéry Adamových rtů a tehdy povolil – *a Id jásal!* Cítil, jak jeho tělo padá zpět do peřin. Cítil, jak se Petrovy prsty rozeběhly po jeho těle. Pod jeho tričkem sehrály Ódu na Radost a pak zamířily výš.

Adam měl před očima pořád to samé. *Zabil pravého Petra, který si s ním chatoval skoro týden. Je to vrah.*

Petr mu přetáhl tričko přes hlavu a rty přešel přes jeho odhalené bradavky. Cosi dole se začínalo probouzet. Adam věděl, že to musí zastavit. Nemůže mu podlehnout. Nemůže to udělat. Už kvůli pravého Petrovi.

Jenže to Petr nevěděl. Jednou rukou zamířil do rozkroku a zmáčknul. V tom se v Adamovi cosi probudilo. Prudce se odtáhnul.

„Prosím,“ zakňučel, když ucítil, jak si Petr hraje se zipem jeho kalhot. „Nech toho. Ne teď!“ Petr se odtáhl a chvíli na něj zmateně zíral. „Stalo se něco?“

„Měli bychom si promluvit,“ řekl Adam překvapivě suše.

„To zní vážně!“ Odtáhl se a posadil se na kraj postele nechávající prostor pro Adama. Ten se odtáhl a opřel e o pelest postele. Přitom se díval na možné únikové prostory – okno, dveře, když bude umět skákat hodně daleko a vysoko... ale Adam nebyl superman.

Měl se ho zeptat? Měl mu říct, jestli zabil pravého Petra? Rozhodující moment. Nic víc v tu chvíli nebylo.

„Chci vědět jednu věc: Proč jsi vybral na naše první setkání zrovna galerii Nebesa,“ zeptal se Adam s vážností v hlase.

„Vždyť to víš, chtěl jsem, aby to bylo jiné, zajímavé. Nic víc v tom nebylo.“

Adamovi bylo v tu chvíli hned jasné, že se takto zeptat nemůže. Pokud Černý Petr hacknul Petrův účet, věděl, o čem se Adam s Petrem bavili. Věděl, že takhle odpoví. Neexistoval žádný způsob, jak ho odhalit. Reálného a mrtvého Petra v podstatě neznal. „Pravda...to už si mi psal.“ A v ten moment si to uvědomil. „Co tvá sestra? Jak se má?“

Ztuhl. Jen na pár vteřin, ale ztuhl. Pak sebou prudce trhnul a jeho ruka svižně vystřelila směr k Adamovi. Chytla ho pod krkem a Petrovy prsty se vši silou stáhly. Během vteřiny Adamův obličej dostal barvy zralého jablka a postupně tmavnul, jak se mu nedostávalo kyslíku.

„Mohl ses zeptat na cokoli, ale na tohle.... Na tohle ses ptát fakt neměl,“ zasyčel Petr a z očí mu šlehaly blesky hněvu. Ještě víc ruku sevřel.

Teprve v tu chvíli si uvědomil, jak je Černý Petr vysoký a jaké má obří ruce. Na Adamovo uškrcení mu stačila jedna ruka. Druhou otevřel noční stolek, na němž byl jen starověký budík, a vytáhl z něj... *Musí to být nůž, musí to být nůž*, napadlo Adama. Byla to pistole.

Když ji sevřel v dlani, ruka se mu vůbec nechvěla. Podle jeho chování bylo jasné, že s tím už má své zkušenosti. Třeba pravého Petra zastřelil už v nějaké uličce na paintballovém hřišti. Třeba to byla právě tahle pistole.

A teď s ní zastřelí mě.

„Líbil ses mi,“ promluvil a přitom jeho krk stále pevně svíral levou rukou a v pravé měl pistoli, co určitě musela používat policie. Namířil mu ji na čelo a zatnul zuby. „Chtěl jsem, aby to bylo něco víc. Chtěl jsem být s tebou navěky,“ sykl zlostně. „Ale teď je po všem,“ dodal a v očích měl v tu chvíli ledový klid.

A pak zmáčkl spoušť a celým bytem se ozvala ohlušující rána. Pak mu pistole vypadla z ruky a on vstal. Nechal jeho tělo ležet v bílé posteli, která se začínala barvit Adamovou krví.

Trhnul sebou tak prudce, jako kdyby měl dostat šok. Ležel v bělostném ložním prádle. Cítil vůni aviváže a na hrudi cítil neskutečnou bolest. Ihned si sáhnul ke krku. Pořád měl pocit, že jsou tam Petrovy ruce, škrtící ho, posílající ho do chřtánu smrti. Až na druhý pohled mu došlo, že je v místnosti sám, že nemá žádnou stříelnou ránu, a že je kůže na krku nenese známky otlaku způsobeného škrcením. *Byl to snad sen? Nebo víc noční můra?* Možná oboje. Otočil se na bok. Všiml si svého telefonu a vedle něj byl lístek.

Přimhouřil oči a natáhl k němu ruku. Vzal ho do prstů a přiblížil si ho, aby na písmenka vůbec viděl.

Chudáku. Nevím, co se stalo, ale pořádně ses praštil do hlavy. Nechal jsem tě v posteli, ale musel jsem už jít. Až se probudíš, tak mi napiš. Klíče jsou u dveří a ibalgin na kuchyňské lince. Byl jsi v té posteli roztomilý, až se mi nechtělo odejít. ☺

Petr

Adam se po chvilce otupělého zírání na papírek pokusil posadit. Hlava se mu točila, takže ten ibalgin byl opravdu na místě. Nohy se lehce dotkly podlahy a Adam získal rovnováhu. Podíval se před sebe a zhluboka dýchal. Položil papírek na noční stolek a všiml si, že jeho mobil bliká. Přišla mu nějaká zpráva. Možná od Černého Petra.

Omyl. Psala mu Lenka. Netušil, kde vzala jeho číslo, ale zrovna tohle řešit nemusel. Pořád čekala poblíž dveří. Schovávala se před Černým Petrem a pak mu psala zprávy, jestli žije. Klikl na její číslo a záhy slyšel přes stěnu hlučné vyzvánění.

Netrvalo dlouho a už stál u dveří. Klička v ruce a Lenka na rohožce před dveřmi.

„Myslela jsem, že tě zabil nebo tak. Díky Bohu, že žiješ.“ Kdyby se znali déle, objala by ho, ale teď se jenom usmála.

„To já taky,“ odpověděl a nechal ji vstoupit dovnitř.

„Co tím chceš říci? Ublížoval ti? Máš na hlavě pořádnou bouli,“ dodala.

„To nebyl on. To byly dlaždičky v chodbě. Omdlel jsem a praštil se do hlavy. On mě jenom donesl do postele a ...přikryl.“

„A pak?“

„Pak odešel do práce, jak sis stihla všimnout.“ Demonstrativně zamával papírkem se vzkazem před jejím obličejem.

Cítila, že je za tím víc. „Muselo se něco stát. Jinak bys nebyl tak vykulený.“

„Měl jsem noční můru, v níž jsme se skoro pomilovali.“

„To je fakt noční můra.“

„A pak mě začal škrtit a nakonec mě zastřelil,“ dodal potichu. *Ibalgin*.

„Tak to pak jo. Jak to, že tě tu nechal? Kdybych byla falešnej člověk, tak bych si do bytu určitě nikoho nepustila.“ Došlo jí, jak snadno vzala celou tu noční můru, kde Černý Petr Adama zabil.

„Musel do práce a říká, že jsem byl v té posteli roztomilej. Evidentně se mu líbím,“ řekl a začínal se červenat.

„Na to zapomeň. Je to fejk,“ připomněla mu vše a na chvíli spatřil její ledový pohled.

„Fejk nebo ne. To, že se mu líbím, nemusí být falešný. A navíc.... Něco v tom musí být, když mě tu nechá spát a dá mi i klíče od bytu.“

„Pak – kromě toho, že je falešnej, bude asi i blbej.“

Probudila se v ní šelma. Dravec, co dychtí po objevení tajemství své oběti. Rozhlédla se a přes prostornou chodbu viděla do místnosti na jejím konci – obývací pokoj. Vydala se tím směrem a minula ložnici, v níž spal Adam a pak koupelnu, která měla lehce otevřené dveře. Nakoukla dovnitř. Čistá, zachovalá, skoro jako nová. Nikde žádný povalující se ručník, mýdlo na kraji umyvadla. Žádná vůně, co by prostoru zářivě bílé dala lidskost.

Zavřela dveře a pokračovala dál. Vstoupila do prostoru obývacího pokoje. Ať to byl kdokoli, musel být v balíku. Celé místnosti dominovala televize na stěně, naproti níž byla pohovka potažená kůží v barvě tmavé krve. Podlaha navazovala na tu z haly a dál se táhla do zadní části obývacího pokoje, kde bylo okno s malým balkonem. Na druhé straně, hned u dveří, byla dlouhá knihovna a pro Lenku překvapeně plná knih.

Slyšela, jak se za ní courá Adam. Došel až k ní.

„Věděl jsi, že má doma takovouhle televizi?“

„Věděl. Byl jsem tady dva dny v kuse... Víím, jak vypadá jeho televize. Ukázal na pohovku. Tady jsem se poprvé dotkl jeho... ty víš čeho.“ Oklepala se při té představě a viděla, jak se Adam začal tiše smát. „Máš snad něco proti gayům?“

„Ne. Nemám. Můj bratr byl také gay. Pamatuješ? Ale nemusím vědět, natož, vidět všechno. Něco by si někdo mohl nechat pro sebe.“

„Dobře. Jestli mě omluvíš...“ Prošel kolem ní a zamířil ke kuchyňskému koutu, kde na lince našel slibovaný *ibalgin* a vedle něj skleničku. „Díky Bohu,“ zašeptal a usmál se. Falešný nebo ne, přeci jen se projevoval jako lidská bytost.

Lenka byla v tu chvíli zklamaná. Čekala, že na něj něco vyhrabe, co by mohlo prokázat, že Falešný Petr je fakt jen podvodník. Zatím si objasnila jen to, že patrně rád uklízel, měl rád pořádek a byl posedlý knihami. Prostě naprosto normální ... gay.

Až na to, že nebyl. Někde tady musel mít celou místnost plnou přístrojů pro to, aby se někomu naboural do systému, ukradl jeho identitu a tím pádem.... Otočila se.

„Kam jdeš,“ sykl Adam, když si všiml, že opouští obývací pokoj.

„Jdu najít jeho doupě,“ zakřičela.

„Jaký jeho doupě?“ Nechápal. Nebo spíše chápal, ale bál se toho čím dál tím víc.

„Je to tu moc.... Čistý. Moc načančaný. Nikde žádné stopy po životu.“ Zamračil se. „Fajn. Nepočítám postel, v níž jste spali, pohovku, na níž jste si to spolu rozdali a počítám, že jste spolu byli i ve vaně. Vymaž z té rovnice tyhle tři prvky a máš tu velký prostor, který je tak bílý a čistý, až se zdá, že tu nikdo nežije.“

„Co televize,“ zdůraznil Adam.

„Potřebuješ případným nechtěným návštěvám dokázat, že jsi taky jen člověk,“ odpálkovala ho střešlivě.

„A ta knihovna?“

„To samé.... Plus, může tam mít knihy, které potřebuje pro svou „práci“,“ podotkla Lenka.

„Jako třeba – jak sbalit kluka, jemuž jsem zabil jeho internetový objev? Svůdné praktiky zabijáka pro začátečníky? Udržet své svaly v perfektní kondici snadno a rychle?“

„S tím posledním vtipkuješ, ne?“

„Jo. On nemá svaly snadno a rychle – on to dělá se zájmem pro posilování.“

„A kde má tady alespoň činky?“ Lenka Měla pocit, že uhodila, konečně, hřebíček na hlavičku.

„Chodí do posilovny,“ odpověděl Adam, ale zmátlo ho to.

„I kdyby chodil do posilovny každý den, měl by tady někde minimální set činek. Takže jsme zpět u toho – kde má své doupě – místo, kde doslova „ŽIJE“, kde opravdu žije,“ dodala a dala se zase do pohybu.

Adam zapil prášek a pak se jím málem udusil při představě, co všechno chce Lenka udělat pro to, aby odhalila Petrovy nekalé záměry. „Počkej,“ zahulákal, když prášek konečně prošel krkem dolů a doběhl jí.

Našel ji stát v hale. Dívala se z jedné strany na druhou. Na té, kde byly dveře do koupelny, byly ještě dvoje dveře. Otevřela ty, co byly k ní blíže. Komora. Jen harampádí...uklizené, ale k ničemu. Druhé dveře, napadlo jí to hned, jak je otevřela. Záchod s dostatečnou zásobou toaletního papíru. Otočila se na druhou stranu a dívala se na dlouhou stěnu. Tu a tam obraz nějakého svatého a uprostřed obraz, který by Lenka nazvala – mazanice – jen čáry a klikyháky v centru s obrázkem, co připomínal plod malé ještěrky.

„To je logo firmy, co má pod svou ochranou místa jako Pražský Hrad, Národní Muzeum, Galerii Nebesa, Vyšehrad, Lighthouse a já nevím, co všechno,“ zareagoval Adam, když si všiml, na co právě civí.

„Říkáš Nebesa?“

„Jo, RedGen. Dbes je spojován s čistící procedurou červeným plynem.“

„Znova. RedGen a Galerie Nebesa? Ta galerie, co vyhořela, co v ní přežívají mrtví a pak povstanou, aby se dostali ven – jako Sára? Ten RedGen?“

„Jo. Děje se něco?“

„Proč by se nedělo,“ zasmála se ironicky Lenka. „Takže znovu.“ Připadala si, jako kdyby psala článek. „RedGen stojí v pozadí možné verze toho, co se stalo v Galerii Nebesa. Podle některých profesionálů k tragédii v galerii vůbec dojít nemuselo. Oheň začal na střeše, ale z nějakého jiného důvodu přešel do ostatním pater. RedGen ochraňuje katedrálu svatého Víta tak moc, že každou chvíli provádí svůj očištný rituál v katakombách. Proč? Protože se bál, že by tam někdo mohl něco najít. A našel. Tedy podle těch, co nás zachránili. A tenhle RedGen, který je tak zkorumpovaný a prosáklý

nešvary jako Jsou podvody a úplatky....“ Všimla si, že je Adam zmatený. „Proč by obraz se znakem RedGenu měl Černý Petr ve svém bytě?“

Jak to řekla, Adam ztuhl. Díval se na ten obraz tak soustředěně, že zapomněl skoro i dýchat. Pak se pohnul a došel až k samotnému dílu. Symbol ReGenu se rozplynul. Byly to už jen tahy štětcem a pak ho sundal. Z ničeho nic. Prostě ho položil na zem a odstoupil.

Za obrazem byla zapuštěná klika. Někdo nenechával nic náhodě. Kdyby se obraz nesundal. Nikdo by v životě nepřišel na to, že za ním, jsou schované dveře.

„Bingo,“ řekla polohlasem Lenka a její oči dychtivostí jen zářily.

Místnost byla na první pohled velmi tmavá. Bez oknem, bez klimatizace. Vzduch uvnitř čpěl potem a něčím, co se dalo nazvat zhmotněným strachem. Adam plácnul vedle sebe, do zdi, v naději, že tam najde světlo, ale nic tam nebylo.

„Třeba má rád, když své kamufláže dělá ve tmě,“ řekla s vítězným klidem Lenka. Byla ráda, že alespoň v něčem má pravdu.

„Musí tu mít světlo,“ řekl trochu podrážděně a v tu chvíli se před nimi něco rozsvítilo. Ozářil se prostor kolem počítače, klasického stroje, který mohl pamatovat přelom 20. a 21. století. Pak se rozsvítilo další světlo. To ozářilo prostor, kde stála malá lednička, do níž bylo vidět. Nakonec se ozářil poslední prostor. Byl nejdál. Vše v této části zářilo červeně a první, čeho si Adam všiml, byl upnutý trikot, který poznal hned, jak ho spatřil. Udělal pár kroků dál od dveří a zůstal stát na místě.

„Tak tomu se říká zásah do černého,“ sykla slavnostně Lenka.

Počítač před ní se automaticky rozběhl. Začínal chroustat data a pak naběhl do systému Windows 7. Bez jakékoli možnosti připojit se na prohlížeč Magic. Na to nemusela nikam klikat. Viděla to na obrazovce. Pod Google – možnost Magic zamítnuta – nedostatek dat a pak ještě přešla přes několik informací, které už jí skoro nic neříkali. Usedla na prosezenou židli a snažila se ve všem orientovat.

Zatímco hledala oficiální důkaz o tom, že Černý Petr stojí za smrtí jejího bratra, nechala Adama utápět se v holé realitě jeho nového přítele.

Dotkl se volně visící látky. Byla na dotyk měkká a hebká. Skoro se mu rozplývala mezi prsty, i když to reálně nebylo dost možné. Přiblížil se k látce ještě o něco blíž a začínal cítit pot, který v něm automaticky vyvolává vzpomínky plné libých věcí. Petrův dech na jeho krku, když ho zatáhl do tmavé části paintballového hřiště. Jeho rty, horké a svůdné, toužící po tom, aby se jich někdo dotkl. Přitáhl si ho k sobě a pevně ho sevřel. Pak cítil jeho ruku tam dole a jejich oči by se i setkaly, kdyby někdo nezačal mluvit.

„Dostala jsem se do adresáře nějaké společnosti, co si říká Úsvit. Nevíš, co to je.“ Hlas byl přímo opakem toho, co teď cítil. Jenže on sám se toho teď nehodlal vzdát. Přivřel oči, jako kdyby mu to mělo pomoci zůstat ve své vlastní fantazii.

Natáhl ruku a dotkl se Petrovy hrudi. Skoro až jako spandex se tvářící látka kopírovala Petrovo tělo sval po sval. Každíčký kousek jeho vybroušeného těla se teď odhaloval ve své vlastní kráse. Adamovy prsty přešly přes Petrovy bradavky a pak zamířily níž. Po několika kopečkách napnutých břišních svalů a pak ještě níž. Petr si ho k sobě zase přitáhl.

„Sakra. Je tu scan systému,“ zařval dívčí hlas. „Pozná, že jsem se mu tady pohybovala. Budeme v průseru.“

V tom sebou Adam trhl a stáhl ruku od trikotu. Byla zpocená, jako kdyby právě skončil kolečko v posilovně. Když si to zpětně uvědomil, došlo mu, že je celý zpocený a dole cítil neuvěřitelný tlak.

„Slyšel jsi mě,“ sykla Lenka.

Otočil se a v pološeru se snažil maskovat to, čeho by si všiml i slepý. „Jo, jo... Slyšel. Scan systému. Co všechno jsi udělala?“

„Zatím nic. Ten systém se sám otevřel a pak se i otevřelo okno prohlížeče. Věřil bys tomu, že ten tvůj Černý Petr má nejen jen Win 7, ale i odmítá používat Magic?“ Zdálo se, že Lenka je prohlížečem Magic přímo posedlá. Mnoho lidí tím žilo. Zpohodlněli. Bylo jednodušší jen sedět a hlasem ovládat na internetu téměř vše. Vše, co mohl Magic nabídnout – přes stahování filmů a seriálů, načítání obrázků, veškeré práce na facebookových stránkách, automatické propojení mezi základními sociálními sítěmi.

„Asi se mu nelíbí,“ zašeptal.

„Nebo nechce, aby ho někdo sledoval. Můj spolupracovník na Magic psal před pár měsíci článek. Tvrdil, že Magic dokáže zjistit, co všechno jsi na svém počítači otevřel, kam jsi a co schoval. Prostě všechno. Třeba ho nemá nainstalovaný, protože v tom počítači ukrývá něco, co nechce, aby ani RedGen nenašel.“

To vlilo do Lenky novou dávku energie. Podívala se na monitor. Scan systému skončil. Ihned vzala do ruky myš a otevřela adresář s názvem Úsvit. Několik textových souborů s názvy jako Úsvit, Zelený, Genová terapie, Červená energie, zásady agenta. Pak několik podadresářů, které byly plné obrázků. Otevřela je.

Adam opět pohledem utekl k trikotu, ale pak mu to nedalo. Lenka z ničeho nic zmlkla, což ho zarazilo, neboť mu přišlo, že Lenka patří k těm osobám, co mluví pořád. „Co, že ses odmlčela?“

„No,“ řekla po chvíli mlčení. Její hlas se však lehce chvěl nervozitou. Další signál, že bylo něco špatně. „Našla jsem důkaz, že...“ Polkla a v ústech měla v tu chvíli naprosté sucho, jako kdyby se celá její ústní dutina proměnila v jednu velkou Saharu.

„Tak se už vymáčkni. Píšeš do novin, nemělo by ti dělat problémy se vyjádřit.“

Ztuhla a pak se na něj podíval utrápeným pohledem. „Je tu celý adresář ... o tobě.“

Jeho reakce byla tak ... *nijaká*. Nedokázal to ani popsat. Bylo to jako odhalit dno Mariánského příkopu. Nadšeně zvolat, že ho konečně někdo našel a pak se cosi změní a ten, kdo nález udělal, zjistí, že má pod sebou další temnou díru, do níž se záhy sám propadne.

Odsunul Lenku stranou a sám se chopil myši. Otevřel první adresář plný fotek – a v tu chvíli to byl ten moment, který většinou aktivuje cosi v mozku – obranný mechanismus, co dokáže neuvěřitelné věci. Každá fotka, kterou viděl, tento mechanismus posilovala. To něco v něm rostlo. Sítilo. Chtělo to ven. Drželo se to uvnitř něj dlouhou dobu.

A pak stačil jeden klik, který uvedl do pohybu něco, co uvnitř Adama bylo již hodnou chvílí.

Nejdřív přišel tik. Jeho ruka sebou lehce trhla. Lenka si toho nevšimla, ale Adamovo tělo to cítilo jinak. Bylo to jako propojení všeho, co prožil. Energie, která při tom vznikla, se uložila v molekulách každyčké buňky v jeho těle.

Další klik poslal jeho mysl do minulosti. Byl ve vodě. Cítil, jako kdyby se to právě dělo, ale samotná událost se stala před pár týdny. Další fotka... Skočil šipku a ponořil celé své tělo do chlorované vody v bazénu. Za okny právě začínala zuřit bouřka a do oken se opřel vítr tak mocně, až se vše chvělo. Další fotka ho poslala vstříc druhé straně bazénu a pak se vše ponořilo do tmy. Ne, že by světla zhasla. Tahle temnota šla zevnitř. Šla z nitra lidské mysli a duše. Prokousávala se všemi vrstvami bytí, až se objevila v té samé vodě, v níž byl Adam. Mohl být první, kdo zemřel. Mohla ho pohltit, ale nestalo se tak. Probudilo se v něm něco, co ho zachránilo.

Další fotka – zemřela bytost, která mu v tu chvíli byla nejdražší. A on to ani necítil. Věděl, že Adam sám k ní něco cítí, ale že je to i obráceně – to ho nenapadlo. Využil něčeho, o čem neměl potuchy.

A pak přišla další fotka, která ho dohnala k něčemu, co nebylo v jeho povaze. Fotka jeho ležícího JÁ na zemi a plavčíka, který ho právě vytáhl z vody. Mezi nimi v tu chvíli vzniklo pouto, které vytvořilo vlnu energie, co povzbudila Adamovo vnitřní já.

Ve finále to plavčíka zabilo, což fotoaparát dokázal také natočit. Jeho tělo ani nestačilo dopadnout na zem a v záři světla se rozplynulo. Malé drobné částičky světla chvíli poletovaly ve vzduchu a pak prostě zmizely. Adam se musel odtáhnout od monitoru. Byl rád, že Lenka mlčela. Díky Bohu, věděla, kdy má zavřít ústa.

Ruka se mu chvěla. Netušil, že další fotka bude právě ta, které se bál. Ležel na zemi, zatímco se nad ním plavčík s tělem Anděla skláněl. Chtěl ho zachránit a tak i učinil. Ale v momentu, kdy po sérii umělého dýchání, kdy už měl být mrtvý, se Adamovo tělo vzdumalo a jeho tělem projel proud energie, jako blesk vypadající.

Jedna z fotek zabrala přesně ten moment, který dal Adamovi život a plavčíkovi ho začal brát. Proud energie linoucí se směrem od plavčíka k Adamovi. Pak si všiml ještě něčeho. Uprostřed toho silného proudu energie, bylo vidět ještě něco dalšího – slabá stopa, která musela jít obráceným směrem - od Adama k plavčíkovi. Byla mnohem slabší a méně výrazná. Když zamžoural očima, mohl Adam vidět něco, co připomínalo ruku, která se natahuje k plavčíkovi. Pak se ta imaginární ruka dotkla plavčíkova těla a propojila tak oba dva v dočasné sousoší propojené v jednom jediném momentu.

Něco mezi nimi se změnilo a pak se obě dvě stopy vytratily. Na studených dlaždičkách leželo jen Adamovo tělo a po plavčíkovi nebylo ani památky.

Odtáhl se. Celý jeho žaludek se v ten moment otočil o 180 stupňů. Chtěl vystřelit jako raketa nahoru, uprchnout ze svého zajetí uvnitř Adamova těla. Adamova ruka se ihned pustila tiše pracující myši a zůstala volně viset podél Adamova těla, a zároveň kopírovala tvar židle.

Odsunul židli a vstal. Jeho plíce se v ten moment scvrkly do vysušené švestky. „Potřebuju na vzduch,“ zasípal a opřel se o zeď hned vedle vstupu do Petrovy tajné místnosti plné temných tajemství. Snažil se nejdřív uklidnit, najít rovnováhu mezi jeho vnitřními pocity a tím, co právě viděl.

Dusno a téměř hrobové ticho prořízl až tlumený zvuk bzučících včel a oba dva zbystrili. Na rohu stolu se lenošivě frčivě plížil ke kraji Adamův mobilní telefon. Díky nastavení netrvalo oznámení o příchozí zprávě dostatečně dlouho, aby se přístroj přes okraj opravdu dostal a skončil na mnoho kousků rozlámaný na podlaze pokryté šedým linem.

Adam se pro něj natáhnul. Pokud byl do té chvíle jeho obličej skoro zelený jako okurka, teď hodil odstín vyšisovaného bílého prádla a začínal připomínat právě odstín barvy, kterou nesla podlaha, na níž stáli. Na chvíli začínal připomínat ledovou figurínu, která byla zasažena kletbou Arendelu z pohádky Ledové království.

„Kdo ti napsal,“ vyřkla po chvilíčce Lenka a její obličej ztuhl nervozitou.

„Vrací se domů,“ procedil potichu skrze ztuhlá ústa.

Očividně jí tato informace vyvedla z míry natolik, že i ona na několik sekund začínala připomínat sochu, jež v led byla proměněna, ale to by nebyla Lenka, aby se z této fáze oklepala, a jako kouzlem z čisté a věrné lásky, její mysl ihned začala spřádat jeden nápad za druhým. „Co napsal,“ vyhrkla ze sebe a sevřela v ruce propisku, kterou si chtěla zapsat případné poznámky, které by jim mohly pomoci.

„Napsal, jestli už jsem vzhůru, jestli nemám hlad. Že by se stavil cestou domů někde pro něco k jídlu, protože má lednici prázdnou,“ odpověděl Adam a všiml si, že při jeho slovech Lenka povolila sevření v ruce a posadila se na židli, která byla od Adamova pozadí krásně vyhrátá.

„Další důkaz, že ten byt je podvod – má prázdnou lednici.“ Adam se zamračil a ona se trochu stáhla. „Tak mu napiš, že si dáš pizzu. Tady nikde poblíž žádná pizzerie není. Bude ji muset vzít nejspíš z Kulaťáku nebo z Hradčanské.“ Nadechla se a všimla si zmateného pohledu v Adamových očích. „Dá

nám to šanci a čas včas zmizet.“ Zamyslela se a na čele se jí objevilo několik vrásek. „Tedy mě to dá čas zmizet. Ty se můžeš zase vrátit do peřin a dělat, že nic.“

„Fajn,“ odpověděl Adam a na jeho tváři se konečně objevila jiná barva než odstíny zelené a bílé. „To by mohlo vyjít. Jdu mu napsat a ty to tu dej zatím do pořádku. Ať nepozná, že jsme tu čmouchali.“ Přitom významně zíral na monitor, na němž pořád visela fotografie jeho těla ležícího na dlaždičkách v bazénu v Podolí. „Prostě udělej to tak, aby ho ta myšlenka nemohla ani napadnout,“ dodal.

Kývla na souhlas a otočila svůj zrak zpět k věci, která pamatovala přelom století. Divila se, že na ní můžou ty sedmičky vůbec fungovat.

Adam vyšel do široké a velmi světlé haly. V ruce už svíral telefon a začínal psát odpověď, jak se s Lenkou dohodli. Oproti Petrově tajnému prostoru teď hala opravdu nebesky zářila, až z toho Adama pálily oči. Musel je lehce přivřít, aby nezačal slzet.

Jeho kroky se zastavily na metr od vchodu do místnosti, kde byla Lenka. Začal psát rychleji, když pocítil něco, co tu předtím, když tu na chodbě stáli a dívali se na obrazy, nebylo. Teplo. Co si dokázal z těch několika dnů, co u Petra spal, vybavit, tak to byl hlavně chlad, který panoval ve většině místností jeho bytu. Petr to okomentoval s jistotou v hlase, že on sám není příliš velkým fanouškem vyhřátých ložnic, že na zahřátí tu má právě Adama a jeho lidské teplo, nebo horký nápoj, který si dělá. Potažmo se dotkl i finanční stránky.

Jenže teď tu bylo takové teplo, jako kdyby běžely naplno všechny přímotopy, které Petr měl. *Jako kdyby* bylo hodně důležité slovní spojení a pak další: *Mám jen dva; v obývacím pokoji a v ložnici*, ale jedou na minimum, v případě nutné potřeby, řekl krátce. Byl málomluvný, pokud šlo o nedůležité věci.

Ve stejný moment vycítil přítomnost další osoby. Ruka automaticky přestala ťukat na hladký povrch jeho chytrého telefonu a Adam pomalu zvedl hlavu. Bylo jasné, že v hale nikdo není. Přešel celý prostor pozorněji, jako kdyby přeci jen očekával, že tu někdo je. Naproti němu, a dveřím do místnosti se starým modelem počítače, byly dveře od toalety, vedle nich, po Adamově levici, dveře do koupelny, pak holá zeď a za rohem dveře do ložnice, kterou znal až moc dobře. Pak byly vchodové dveře, u nichž to s ním seklo. Následoval skříňový set, který si Petr rozhodně nepořídil z Ikey. Za Adamem jen stěna s obrazy a uprostřed vchod, kde se právě Lenka snažila vyčistit z Petrova počítače vše, co mohla. A pak tu byl vstup do obývacího pokoje s kuchyňskou linkou. V celé hale nebyla žádná květina, a až na těch pár obrazů, působil tento prostor stroze a nevyužitý.

Z úhlu, kde Adam stál, viděl až na gauč před obří televizí. Čistá plocha kolosu teď měla funkci zrcadla. Nervózní chlapec si snadno mohl ověřit, že na gauči nikdo nesedí. I tak ho nepříjemný pocit, že nejsou sami, nepřesl. Ba naopak, ještě víc zesílil. „Měla by sis pospíšet,“ zahučel do chodby za ním. Odpovědí mu bylo zamumlání a k jeho uším se donesl zvuk vypínání počítače, který tak moc dobře znal z doby, kdy byl ještě hodně malý a jeho otec byl majitelem podobného starožitného korábu. Adam opět sevřel mobilní telefon a rychle dopsal zprávu pro Černého Petra a nechal ji odeslat. Pak přístroj strčil do kapsy svých kalhot a pomalu přešel do obývacího pokoje. V televizi se tak záhy objevil jeho vlastní obraz. Byl sice nevýrazný, ale přesto čitelný. Jak se přiblížil ještě o něco víc, všiml si v odrazu ještě něčeho. Gauč byl opravdu prázdný, to ho uklidnilo, ale v záběru televize byla i část kuchyňské linky; a na ní drobný, zprvu nevýrazný objekt. Adamovi netrvalo dlouho a dokázal objekt identifikovat – krabice, patrně papírová a ne příliš vysoká. Přesně vhodná pro.... Celým jeho tělem projel náboj energie a pak ztuhl. Jen ztěžka došel až k lince a jak se přibližoval, byl si jistý, že to, co vidí vedle mikrovlnné trouby je opravdu krabice na pizzu.

Když se ozval další zvukový signál ohlašující novou zprávu, málem nadskočil a v pravém oku mu to několikrát nepříjemně cuklo. S opatrností mobil vytáhl a přečetl si zprávu. „Bude stačit salámová?“ A po teče tam byl dodán emotikon výsměchu. Adam v ten okamžik byl na dosah krabice. Stačilo se natáhnout a rozklepanou rukou nadzvednout papírové víko, na němž byl nakreslený rozesmátý Pizzař, jehož oči zářily jako po výbuchu atomové bomby – víko dopadlo na hladký povrch linky a Adamův nos natáhl vůni čerstvého těsta, cibulky a salámu.

Zatemnilo se mu před očima a v jednu chvíli by mohl přísahat, že vidí dvojité. Salámová pizza před ním rotovala, zvětšovala se a zase se zmenšovala. Rychle se volnou rukou chytil nejbližší věci, která by ho dokázala udržet na nohou. K jeho uším doléhalo v ten moment tolik rozličných zvuků, že nebyl sto je rozpoznat. Mezi nimi i slabé ženské písknutí, které, jak přišlo, tak i zaniklo.

Lenka se chopila myši a začínala zavírat jedno okno za druhým. Svědomitě čistila každou cestu, kterou použila. Než počítač úplně ukončila, vytáhla malý flashdisk a doufala, že tato starší věc má použitelný vstup. Díky Bohu zase tak stará nebyla a nakonec se přeci jen na monitoru objevilo okno s několika soubory. Otevřela ten s nápisem *Delete all paths*. Jak se soubor otevřel, její oči lehce zrudly. Ten soubor pro ni navrhl její bratr, aby měla snazší způsob, jak po sobě zametat stopy. Program fungoval vždy skvěle, ale teď jí připomněl mrtvého bratra, jehož duše patrně patřila k těm, které ji pronásledovaly v metru. Vzdychna a nastavila, která spojení a cesty má program smazat. Klepla na start a program začal mazat všechny cesty, které se vytvořily během jejich procházení jednotlivými adresáři. Zamyslela se. Sice pracovala pro ženský e-zine, ale moc dobře věděla, jak má za sebou zametat stopy, které by jí usvědčily z nekalé činnosti či z pohybu na zakázaných stránkách.

V tu chvíli slyšela Adama, jak na ni z haly volá, aby si pospíšila. *Samozřejmě, že si pospíší, prolétlo jí myslí. Není líná. Nemůže být. S leností by se nedostala ani k prvním dveřím v domě, kde bydlela.* Zvedla hlavu a všimla si, že bratrův program už dokončil svůj úkol. Byl vždy rychlý a účinný. Zavřela poslední okno, vytáhla flashdisk a přes startovací menu počítač vypnula. Samozřejmě, tak stará mašinka ještě musela načít chroustat nějaká data, takže se první vypnul monitor. V průběhu úspěšného zavírání počítače se podívala na mobil a zkontrolovala čas. Nepatrně se zamračila, až se jí z toho zase zvýraznilo několik vrásek na čele. Mobil zhasnul a ona si ho zase uložila do své velké kabelky, kde kromě ibalginu a jiných podpůrných tabletek měla i paralyzér; co kdyby jí někdo přepadl v temné uličce. Položila kabelku vedle myši, která ještě teď sálala teplem z její a Adamovy dlaně. Když zvedla hlavu a její pohled se zastavil na potemnělém monitoru, spatřila v něm obrys člověka.

Celé její tělo se napnulo. Netušila, že je to vůbec možné. V ten okamžik chtěla začít křičet, ale stín na monitoru byl rychlejší a z jejích úst vyšlo tak jen slabé vyjeknutí, které se rovnalo písknutí drobného hlodavce. Když se na ni vrhl, máchl rukou po kabelce; v naději, že z ní rychle vytáhne dosud nepoužitý paralyzér, ale místo toho kabelku jen odstrčila dál a ta se překlopila přes okraj stolu a dopadla na zem.

Tušil to, hned, jak mu přišla první zpráva od Petra. Kdesi hluboko v jeho mysli to něco hlodalo tak mocně, jako kdyby se to chtělo prokousat skrz jeho vlastní mozek a pak ven. Myšlenka tak jedovatá, že by mohla otrávit celý evropský kontinent.

Jeho domněnka se potvrdila v momentu, kdy se objevil ve dveřích do prozářené haly. Ještě teď cítil zrádnou vůni salámové pizzy pod nosem a před ním se uprostřed haly odehrávalo drama jako z akčního filmu, kde by klidně mohl hrát Jason Statham. Z nějakého bláznivého důvodu si vzpomněl na plavčíka. Na jeho pevnou hrud' a upřený pohled, když sledoval návštěvníky cachtající se ve vodě. Byl

vlastně andělem strážným všech, co tam byli. A on, Adam, jim ho sebral a sobecky si vzal to, co patřilo jen jemu, jeho vlastní život.

Ruce se mu sevřely v pěsti, až mu naběhly žilky na jeho drobných pažích. Hned mu naskočila husí kůže a jeho plavé vlasy se naježily, jako při zásahu statické elektřiny. Cítil, jak mu srdce buší o sto šest a doufal, že to není skrz jeho tričko vidět.

Kolem přimhouřených očí se mu vytvořilo několik drobných vrásek. Jejich zorničky se i přes světlo rozšířily a pohled tohoto mladého chlapce se stočil k oříškově hnědým očím, které jako by křičely „Bože, co se děje?“, ale během sekundy jejich pohled zchladnul, jako kdyby se to Adamovi jen zdálo. Teď se kolem sebe dívala Lenka drsným pohledem někoho, kdo už jednou prošel peklem a dokázal přežít a vrátit se zpět.

Ona přesně věděla, že se strachu nesmí poddat, že je zbytečné, aby něco hrála. Už jednou měla smrt na jazyku; a to po ní šli mrtví duchové. *Jak šílené!* Tenhle, sice vysoký a poměrně dobře stavěný muž, by mohla být brnkačka. Ještě teď měla před očima tu samozvanou královnu mrtvých v metru. Její starobylá róba a šála, co zahalovala její ramena. Kdyby byla chytrá zakryje si celé tělo jako ženy v arabských zemích – alespoň by se nikdo nemusel dívat na posmrtný rozklad jejího těla.

Adama teď vnímala jenom jako proměnou v téhle zmatené rovnici. V duši se radovala. Černý Petr rozhodně neměl tušení, s kým má to dočinění.

Adam došel k jedinému úsudku - Lenka má skoro vše pod kontrolou. Tvrdý pohled, který teď na něj Černý Petr upíral, se neměnil. Přesně se v něm odráželo to, co sám Adam cítil z příšlé zprávy. Jeho rty, kterých se tolikrát mohl dotknout, ochutnat je a skoro skrze ně i dýchat, byly teď ztuhlé a nepřístupné, jako nedobytná pevnost.

Až po několika dlouhých vteřinách, které se táhly jako věky v jiné civilizaci, se dokázal od detailů přesunout pohledem na celek.

Petr držel Lenku pod krkem tak, že sotva dýchala. Její tvář začínala nedostatkem kyslíku získávat načervenalý odstín, který pomaličku přecházel do barvy fialek – stále však nehodlala dát nic najevo. Paži, která dívce krk svírala, byla tak napnutá, že mohl Adam vidět téměř každický detail jeho vypracovaných svalů. Trošku při tom pohledu znervózněl a z obličeje se mu vytratil ten napjatý výraz. *Kéž by to bylo za jiných okolností,* napadlo ho krátce.

Jenže nebylo a ticho, které se mezi nimi vznášelo, začínalo hrozivě houstnout. „*Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet,*“ připomněl si Adam. Kdyby měl nějakou zbraň, mohl by se bránit, ale kdyby – to nebyla realita.

V momentu, kdy se na ni Černý Petr vrhnul, nebo kdo to že měl vlastně být, věděla, že prohrál. Věděla, že bude muset udělat to, co provedla v metru. I když – netušila, jak to udělala, ale i tak to prostě musela udělat.

Nechala se dobrovolně - nedobrovolně odtáhnout na světlo. Počítač se mezitím opravdu vypnul a celá místnost posmutněla a zahalila se do šera. Cítila jeho silné ruce, jak ji pevně svírají a nedávají jí ani ždíbiček prostoru pro pohyb. Táhl jí svižně do prostorné haly. Tam ji lehce, jako kdyby byla pírkou, nadzvedl a otočil se s ní skoro jako baletka.

Když spatřila Adama, došlo jí, že musí být stejně bledá jako on a jako zdi, které je kolem obklopovaly. Měl sevřené ruce a v jeho tváři dokázala číst pocity jako zlost, zmatenost a něco, co chvíličku připomínalo zamilovanost, která se koupe v záři nenávisti. Nebyla si tím jistá. Nikdy nebyla expertem přes tyhle city.

I ona sevřela ruce v pěsti. Kdyby mohla, teď by se Petrovi dívala do očí. Musel být podle stínu hodně vysoký, musel mít velmi široká ramena a jeho stín byla podobizna obra. Podle paže, která jí svírala hrudník tak, že to začínalo bolet, dokázala ohodnotit zbytek těla. Jeho ruka, co jí omezovala přísun kyslíku do mozku a i celého těla, byla obří tlapa a ne jen tak obyčejná ruka. Věřila, že právě proto se Adamovi líbil. Dokázala v tu chvíli i ty jeho emoce protřít.

Její tvář ale ztuhla stejně jako Adamova. Pokud právě teď udělá to, co by měla udělat, tak Petr, ten skoro bůh, zemře, ale když to neudělá, zemře ona sama.

Kyslík už se od jejího těla dostával už jen nepatrně a i ona sama to začínala pociťovat víc než by si dokázala přiznat. Přivřela oči a snažila se vybavit si ten stejný pocit, který měla předešlé noci v metru.

Petrovy prsty byly v tu chvíli naprosto bílé. Začínaly vzhledem připomínat víc kosti než prsty. Držel Lenku pod krkem tak moc, jako kdyby to byla jen plyšová hračka, která necítí bolest. Tvrdé oči a semknuté rty nevyjadřovaly pra žádný náznak na smír, ale zároveň se zdálo, že to nikdo z nich nevydrží další hodinu či dvě.

Z obývacího pokoje sem doléhal zvuk vrčící ledničky, hodin pomalu ukrajujících lidský život, a kdyby to bylo možné, tak by stěnami haly rezonovala tři divoce bijící srdce. Takové tu bylo ticho. Čas jakoby v tu chvíli zamrzl a všechen ten zvuk vířící kolem nich se opakoval v nekonečné sekvenci stále dokola.

Adam začínal tušit, že to Petr nehodlá vzdát. Při pohledu na jeho mohutné paže, z nichž jedna sevření Lenčina krku nepovolila, bylo hned jasné, že to bude muset být on, kdo převezme otěže této patálie. V hlavě se mu opět připomněly fotografie, které Petr udělal – Adamovo tělo ležící nehybně na chladných dlaždičkách, Nad ním se sklání tělo bájného Davida se všemi svými dokonalostmi. Plavčícův pohled se měnil z tajné zamilovanosti přes lítost až k poslednímu aktu čirého sebeodevzdání. Jeho ruce se dotkly Adamova těla a pak.... Nepatrně sebou trhnul, aniž by si toho Lenka či Petr všimli. Došlo mu, že má v sobě sílu, která dokáže i zabít. Pokud se k Petrovi dokáže dostat tak blízko, aby mu se ho dotknul, třeba se mu podaří provést to samé, co na plovárně – možná že hnacím motorem této podivné schopnosti byla láska. Pokud ano, dokázal by Černého Petra poslat pryč z tohoto světa.

Kolem očí se mu objevily vrásky nejistoty. Musel by někoho vědomě zabít. Stal by se vrahem. S plavčíkem to byla nehoda. Blbá souhra náhod. Tohle už by byl promyšlený čin. Jeho oči se při tom pomýšlení stáhly, že si toho ti dva museli jistě všimnout. „Co od nás chceš,“ řekl s nádechem vyčerpanosti Adam směrem k Petrovi. Snažil se předejít nejhoršímu.

Petr nejdřív ztuhl. Zjevně nečekal, že se přitom bude i mluvit. Ihned se mu na tváři objevil nepatrný úsměv, který v tu chvíli rozhodně nebyl přátelský. „Tak vy se mi vloupáte do mé soukromé místnosti,“ začal zostrá a hodil přitom hlavou napravo od sebe. „A já že po Vás něco chci?“ Z jeho hlasu zmizela veškerá citlivost, kterou Adam na Petrovi za posledních pár dnů přímo zbožňoval.

„Jsi lhář,“ sykla přidušeně Lenka a její obličej ještě o něco víc zrudl.

„Já jsem nikdy...“ zahřměl na svou obranu. Na téměř nepatrný zlomek vteřiny se zdálo, jako kdyby celé té situace litoval.

„Proč máš mé fotky na „svém“ počítači?“ Adam přešel do slovního odporu. A podle zmateného výrazu v obličejí mu bylo hned jasné, že na tohle nemá Petr odpověď. Během chvíličky se vyjádřil jediným možným – pevněji sevřel Lenčin krk, ta jen vydala další ze stenů, posledních zbytků vzduchu,

který měla ještě v plicích. „Fajn, jinak. Proč předstíráš, že jsi Petr, se kterým jsem si dopisoval skoro celý týden?“

Lenka v tu chvíli uvolnila ztuhlý výraz v obličeji. Petr v Adamově očích musel povolit stisk, nebo se už Lenka opravdu blížila k pomyslné, avšak velmi reálné, hranici ztráty vědomí. Ať tak či tak, Petruv obličej byl pro Adama lehká kniha pro čtení – Adamova otázka ho zjevně rozhodila.

„Zabil jsi Petra?“ Další útok do slabého místa, pokud to opravdu není zabiják. „Zabils ho ve snaze dostat se ke mně,“ vykřikl jako dovětek svých vlastních myšlenek. Věděl, že vyřčením právě tohoto faktu ušetří Lence takovou emocionální facku, že nebýt Petra už by ležela na zemi, ale nemohl jít zpátky. Cítil, že se začíná Petrovi dostávat pod jeho štít. „Odpověz,“ křikl Adam tak, až ho to samotného ohromilo. Věděl totiž, že za normálních okolností, by toho nebyl schopen.

Vzduch v hale ještě o něco víc zhoustl a napětí se vyšplhalo na své maximum. Pak se celým prostorem ozval jen málo slyšitelný vzdech. Aniž by si to přítomní uvědomili, vzdech předcházel takovému uvolnění vzteku, že se veškeré osvětlení v hale i v obývacím pokoji rozzářilo takovým přívalem energie, že to v každické žárovce začínalo jiskřit. Petr vytřeštil oči a ještě o něco víc uvolnil sevření malého, ženského krčku.

A pak žárovky v hale, všechny do jedné, praskly a celý prostor, dosud zářivě bílý, se ponořil do chladné tmy, v níž nebylo vidět vůbec nic.

Kdyby mohla, tak by viděla celou tu scénu z ptačí perspektivy, pohledu můry, která by třeba náhodou, kdyby byla už noc, poletovala kolem zářícího objektu na stropě a snažila se ho dotknout. Adam na jedné straně s myšlenkou na další zpackaný milostný vztah, s očima upřeně hledícíma do dosud tvrdé tváře jeho patrně (skoro na 100%) budoucího ex. Petr, který tak nějak začínal asi váhat, jestli dělá všechno správně, protože jeho silná svalnatá paže nějak začínala polevovat v pevném sevření jejího malého krku, a pak tu byla Lenka. Žena, co byla ostrá jako nůžky na manikúru a celé své já pečlivě schovávala za svou identitou drsné reportérky pro čistě ženský časopis. Žena, co se během jednoho dne přeměnila z obyčejné časopisové drbny, která touží po senzaci, v osobu, co utíká před mrtvými lidmi v metru, jejich následné upálení až po ženu, co právě teď přemýšlí, jak sprovodit ze světa živou bytost, již se v podstatě vkradla do bytu.

Super.... To jsem vždycky chtěla.

Už v momentu, kdy začala přemýšlet o tom, jak aktivovat tu prazvláštní věc v sobě, co jí zachránila předešlou noc život, pocítila příval energie, který jí postupně povzbuzoval každíčkou část jejího těla. Kdyby to mohla k něčemu přirovnat, bylo by to, jako když se nabíjí baterie v mobilním telefonu. Jedno procento za druhým. Od špiček prstů na pravé noze, přes lýtko, koleno a její stehna, o nichž mluvila jako obřích pilotech, které drží molo nad hladinou. Pak cítila příval energie v druhé noze a obě vlny se sešly v tříslech a postupovaly jako jedna vlna nahoru – přes orgány trávicí soustavy a výš, k srdci. Když dosáhly až k tomuto životnímu orgánu, začínaly žárovky v hale zářit.

Byla si vědoma toho, že se to stane velmi brzy. Už velmi brzy tady bude horko jako v pekle. Vlna se od srdce přelila do plic a i přes Petrovu ruku, která jí doposud ležela na hrudi, se dokázaly všechny plicní sklípky naplnit tak, že by se mohla Lenka začít vznášet. Ovšem v plicích v tu chvíli neměla kyslík, který by jí pomohl dýchat. Měla v nich darovanou energii, která jí dala tu enormní sílu rozzářit každíčkou zářivku v hale a v přílehlých místnostech.

Až nakonec - vlna síly dosáhla k jejímu mozku, centru myšlení, motoriky, smyslů. Ovládla všechny neurony najednou a pak už zbývalo jen jediné – *Vypustit tu energii ven, jako když se zapálí pochodeň a oheň začne stravovat kyslík*, napadlo Lenku.

A energie Lenčinu tělesnou schránku opustila a vzduch kolem ní začal rezonovat a chvět se. Ani Petr a ani Adam si toho nemohli všimnout. Vlny proudící od Lenky pryč zasáhly jakoukoli elektroniku, která byla v hale. Veškeré osvětlení se na několik vteřin téměř nažhavilo do běla a cívky v nich začínaly rudnout tak, že měly skoro barvu čerstvé krve, až nakonec jedna podruhé popraskaly a jejich střepey se skleným skřípěním popadaly na zem a celá hala se ponořila do naprosté tmy.

Petr v šoku pustil Lenčin krk a rychle si kryl obličej před úlomky osvětlení. Cítil, jak se mu drobné kousky zařezávají do svrchní vrstvy kůže a způsobují mu drobné ranky, které se patrně velmi brzy zahojí. Adam na tom byl obdobně, ale byl zasažen kusem většího úlomku keramického krytu a svalil se na zem jako pytel brambor.

Lenka v tu chvíli klopýtavě ustoupila stranou. Cítila vnitřní chvění, jak z ní energie odcházela pryč a ničila vše, co mohla. V náhlém přívalu tmy, nedokázala nic vidět, ale to v tu chvíli bylo jedno. Ona to převážně cítila. Když ji energie opustila, aby je všechny ve tmě skryla, toužila se vrátit zpět, jako pes, který se vrací k páníčkovi po aportu kusu klacíku. Netušila, co se stane, když tu svou moc použije na bytosti z masa a kostí.

Ted' už to věděla. „Do háje,“ sykla si pro sebe a zatnula zuby. Jak mocně energie odešla, tak silně se do jejího těla i vrátila. Reportérka rychle zavřela oči a stáhla se do obranné pozice, jako kdyby měla dostat nečekanou facku, ale až takovou facku - to nečekala. Energie jí srazila k zemi a než se celá vrátila zpět do jejího těla, klouzala Lenka po parketách několik metrů, až skončila v zavřeném šatní skříni. Celým prostorem se ozvalo lámání překližky a pak nastalo na několik dlouhých vteřin hrobové ticho.

Poslední, co si Lenka vybavila, byla mladá žena s šálou kolem ramen, jak k ní natahuje ohořelou ruku a touží po něčem, co měla jen ona. A pak se její mysl odebrala do bezvědomí, kde už bylo všechno jedno.

Z podivného snu, co se skládal z úlomků minulosti, kdy jako malá holka seděla na schodech starého panelového domu a čekala na svého bratra, až se oblékne a půjde s ní na hřiště, protože sama tam chodit nechtěla, a místo bratra však přišel Adam, její nový „Kamarád“ v dobrém – no spíše ve zlém, a pověděl jí, že Konec Světa už je skoro tady. Zvedla hlavu a dívala se na rudé nebe, plné popela. Pokrčila znuženě rameny, jako kdyby se jí ta zpráva vůbec nedotkla a dál čekala na svého bratra, který v tu chvíli zatím hnil ve sklepech čekajíc na to, až jeho tělo někdo najde.

V tu chvíli se postavila a napřímila se. „Fajn,“ sykla tiše a byla odhodlaná se tomu konci světa postavit. „Jsem přeci pochodeň. Sežehnu úplně všechno.“ Pak se podívala na Adama, který před ní stál jen v kraťasech a slunečních brýlích. „Takhle chceš zachránit svět,“ zeptala se ho.

„Nic jiného u sebe Petr neměl,“ odpověděl zklamaně Adam a sundal si brýle. Pohodil je na zem a nechal na ně dopadat drobné částičky rudého prachu.

„Měl by sis najít nového přítele,“ řekla vážným tónem Lenka a podívala se na brýle. „Přijde mi jako někdo, kdo ti jednou zlomí srdce.“

Na to Adam vytáhl z kapsy zavařovací sklenici a v ní plavalo cosi nechutného. „Neboj. Mám ho u sebe. Vždy a všude,“ usmál se Adam a zase sklenici s mrtvým orgánem schoval do malé kapsy velkých krátkých kalhot.

„Vždyť už ti ani nebije,“ sykla Lenka a došla až k němu. Její bota byla sotva na pár centimetrů od brýlí, které Adam odhodil.

„To nevdá. Už ho beztak nepotřebuji. Brzy se povznesu a všechno mi tu bude u ... ty víš kde.“ V tom ztuhl a díval se za ní. „Už si pro tebe jde,“ špitl zlověstně a přitom dupl na nechtěné brýle. Křupnutí znělo jako hrom a Lenka se pomaličku otočila. Dveře, z nichž před chvílí Adam vyšel, se proměnily v obří černou díru, co čekala, až něco, nebo někoho, pohltí.

„Beztak už jsem tu skončila,“ zašeptala a nechala se pohltit temnotou, se konečně probírala. Její duše se chtěla narovnat a proběhnout halou až do obývacího pokoje, ale tělo zůstalo ležet. Během dalších sekund se o slovo přihlásila bolest v zádech, způsobená kusy prken z posuvných dveří skříně, kterou právě zničila.

Ztěžka otevřela oči. Odkudsi se sem táhlo mdlé světlo přicházející z místa, které patrně nebylo zasaženo Lenčinou schopností – rušit zářivky je jako schopnost? Lence přišlo, že to chabé světlo muselo přicházet od kuchyňské linky. I když bylo velmi slabé, dokázalo osvětlit to nejdůležitější - Obrysy dvou postav ležících na zemi.

O detailech si mohla nechat zdát.

Kdyby uměla tu moc plně ovládat, určitě by přišla na způsob, jak tu udělat víc světla.

Když Černý Petr konečně plně přišel sám k sobě, ozvala se, kromě jeho vlastní mysli, i bolest způsobena mnoha střepy z žárovek. Střepy byly sice drobné a zranění po nich se brzy zahojí, ale v tuhle chvíli to byly stovky malých ostrých zoubků zařezávajících se do kůže jako nože.

Oklepal se, aby se jich zbavil.

Potůčky rudé tekutiny rozmazával prsty jako malíř, co si našel oblibu v malbě prstem. Prostorem potmělé haly se ozvalo zaskučení, jak se Petrova ruka dotkla střepu, který se zakousl hlouběji do jeho silné paže. Když se konečně postavil, Lenka spatřila obrysy jeho vysoké postavy. Slyšela cinkání zbytků střepů dopadajících na parketovou podlahu. Zlostně zasyčel a otočil se směrem k Lence. Zíral do tmy, která ji chránila.

„Do prdele,“ zaskučel. Všimla si, že se jí snaží najít. Hlavu v tom pološeru otáčel jako radar. Ale marně. „Cos to udělala, ty mrcho,“ zaburácel do tmy. Tušil, že tam někde je. Skrývá se před ním. Jeho skvostné vyjadřování bylo ty tam. Z jeho hlasu zněla podrážděnost doprovázená zuřivostí – kdo by nebyl zuřivý, kdyby Vám někdo zrušil všechny úsporné zářivky (*tohle úsporky nebyly*) v bytě (*Kuchyň ale stále svítí*). Taky byste vlastně zuřili. „Jak jsi to,“ zakřičel zlostně, ale v tom se zastavil. Jeho dech mu došel. Kdesi pod ním se ozval jen velmi krátký sten.

V Petrovi se napnuly všechny svaly v těle. Následoval jen tichý projev bolesti, jak se pořezaná kůže nuceně roztáhla.

Tělo u jeho nohou sebou trhlo. Jako nervový záškrub, který signalizuje živou, a hlavně funkční, nervovou soustavu.

„Co se stalo,“ sykl Adam úzkostně. „Bože, jako bych zemřel a znovu se narodil,“ řekl tak potichu, že to mohl být možná i sen, ale jako sen, by ho Petr neměl slyšet.

Jenže Petr ho slyšel. Vnímал každíčké slovo, které vyšlo Adamovi z úst. Sklopil hlavu dolů a přestal se soustředit na temnotu, v níž se Lenka ukrývala lépe než Ninja. „Pomůžu ti vstát,“ špitl a jeho hlas zněl jako předtím – mírumilovně a něžně.

Čím déle tma trvala, tím menší dopad na ostatní měla. Nejprve se díky mdlé záři z kuchyně odhalily obrysy postav a větších artefaktů a pak se postupně odkrývaly i další prostory haly. To dalo Petrovi šanci spatřit Adamovo tělo.

Schoulené tělo bylo jako křehká schránka, které se nikdo nesmí dotknout. Stačil by jeden dotek a celá by popraskala a ty slabé nitky prasklin by znamenaly konec jedné existence. V ten moment se v Petrovi probudilo to, co v něm celou dobu bylo. To, co se projevilo, když Adam omdlel v jeho dveřích, kdy ho Petr přenesl do měkkých peřin jeho postele, když mu napsal, jestli už se cítí lépe a i to, když se v Galerii Nebesa skoro střetli.

Petrovo srdce se divoce rozbušilo, ne touhou, ale primární živočišností – nutkáním ochrany svého živočišného druhu. Sklonil se a přiblížil se k tělu, které zatím neprojevovalo nějaké vyšší funkce. Když se jeho tvář přiblížila k Adamovu obličejí, vnímал jeho dýchání – mělké a ne příliš výrazné. Jeho

prsty přejely přes opocené obličej a zároveň mu odhrnuly vlasy z tváře. Cítil na nich teplou tekutinu. Mohlo mu zpětně dojít, že to byla krev.

„Promiň,“ zašeptaly jeho rty a pak se k Adamovi celé jeho tělo nahnulo. Dívali si z očí do očí a každý chtěl jen to jediné. Petr se ještě víc přiblížil a jeho rty se dotkly Adamových. Polibek, který mezi nimi proběhl, byl na jednu stranu lehce romantický, ale na tu druhou – chladný a vypočítavý.

Adamovy oči zchladly během vteřiny. Viděli to, co se odráželo v Petrových.

„Myslel jsem, že to půjde,“ pokračoval Petr, když se jeho rty odtáhly od Adamových. „Ale zdá se, že...“ chtěl udělat pauzu, aby zvýšil „grády“ v už tak napjaté situaci. „así ne.“ V ten moment ucítil dotek něčích rukou tam, kde by to mnozí shledali jako provokativní a vulgární. Jeho hlas se znovu začal ztrácet v tichu jeho vlastního bytu.

Odtáhl se, ale stále cítil Adamovy ruce tam dole. V Petrově obličejí nebylo aktivní buňky – všechny v tom momentu zmrzly hrůzou. „Už jednou jsem málem zemřel,“ procedil mezi zuby Adam, který začínal nabývat plného vědomí. „Přitom jsem přišel o někoho, na kom mi fakt záleželo,“ pokračoval. Jeho hlas se v posledním slově zlomil a v krku měl náhle sucho. Snažil se polknout naprázdno, ale nešlo to. Celá jeho ústa se stala jednou velkou pouští. „Nechtěj, abys byl další,“ dořekl ztěžka. Při těch slovech se jeho ruka posunula výš a teď spočívala na jeho bříšácích, na kterých pracoval patrně hodně dlouho.

„To bys neudělal,“ sykl Petr a v jeho očích byla vidět jen slepá víra v Adamovu dobrou duši.

„Ale to ty nevíš. Nemáš tušení, co jsem vlastně zač. Zabil jsem naprosto normálního člověka, který mi nikdy neudělal nic špatného. Ba naopak. V podstatě jsem ho miloval.“ Adamova síla rostla každou další větou. *Ted' nebo nikdy*, napadlo Adama. „Co se stalo s Petrem? Myslím, tím pravým. S tím, se kterým jsem se měl setkat v Galerii Nebesa?“

„Zemřel v Galerii Nebesa,“ zašeptal zlomeným hlasem.

„Zabil jsi ho,“ zašeptal Adam vyčerpaný, ale sebejistý.

„Uspal jsem ho pár minut před vaším střetem na paintballu. Stejně by zemřel,“ odpověděl Petr a cítil dotyk Adamovy ruky. Začínal slábnout. Přišlo mu, že ho Adam chce opravdu poslat pryč – jako s tím plavčíkem, kterého neznal.

Adamovi došlo, že další otázky kolem Petra nemají smysl. Nic z toho v tuhle chvíli nemělo smysl. Možná Černý Petr mluvil pravdu. Zemřel by i Petr, i Adam. Nebýt Černého Petra, zůstal by v galerii Nebesa déle a jeho život by skončil – stejně jako Petrův. V tu chvíli povolil tlak v rukách. Cítil se o něco lépe. Jako by vzal trochu Petrovy energie a doplnil tu svou.

„Nechám tě žít,“ zašeptal po chvíli ticha a přemýšlení. „Ale pokud se o něco pokusíš, udělám to. Zabiju tě. A nebudu toho litovat.“ Doufal, že jeho hlas je pevný a silný.

Černý Petr se odtáhl. Adam mu neviděl do tváře. Byla skryta v šeru. Neviděl to, že se mu ulevilo, že byl v tu chvíli zpocené jako vepř. V tu chvíli mu spadl kámen ze srdce.

„I tak... tě mám rád,“ zašeptal a pokusil se postavit. Věta se mezi nimi vznášela v tichu a v mrtvém prostoru. Neměl tušení, proč to řekl, ale muselo to z něj ven. A pak, když už tak nějak stál na vlastních nohou, udělal něco, co se od něj neočekávalo.

„Zmizím z tohoto bytu a vrátím se za deset minut. Nebudu ve výtahu, ani na chodbě. Nechám vám dvěma volný prostor pro útek. Pokud tu budete, až se vrátím, nezachráním vás ani vaše schopnosti ani moje city k tobě.“ Pak ztichl.

Sklepal ze sebe zbytky střepeů a v tichosti nájemného vraha došel potmě k vchodovým dveřím. Otevřel je a zmizel.

Drahocenný čas plynul. Adam ještě cítil zabodnuté střepey do svého těla a ránu na hlavě. Nějakým podivným způsobem si vzal od Černého Petra tolik energie, aby to dokázal vydýchat.

„Lenko,“ zašeptal do tmy. Doufal, že žije. Doufal, že je vše v pořádku, ale nedostával odpověď – a to ho děsilo. Nějakým zvláštním způsobem se mu začínala líbit. „Lenko, odešel. Ale brzo se vrátí. Nevím, jestli budu schopen udělat to, co jsem mu slíbil – nedokážu nikoho vědomě zabít...“

Další minuta dlouhého mlčení.

„Promiň!“

Nic... a pak se nadechla.

Konečně se její duše plně vrátila do jejího těla.

„Tak to abychom vypadli, ne,“ řekla s nádechem vtipnosti. Netušila, proč by to mělo být tak vtipné, ale nic jiného jí nezbylo. „Akorát budu mít možná menší problém.“

„Jaký,“ odpověděl ztěžka, ale potěšen z její odpovědi, Adam.

„Jsem si ustlala v jeho skříni... a řekněme, že to není zrovna pohodlné ležení.“

„Vydrž.“

Postavil se. Trvalo to další minutu. Zbývalo něco kolem sedmi minut. Bolelo ho všechno – i to, co neměl. V šeru světla z kuchyně došel až k místu, kde předtím viděl tu skříň, která nebyla vyrobena v Ikea. Promluvil k ní, aby věděl, kde je. A ona jen krátce odpověděla – „Přihořívá“.

Další minuta – šest zbývá.

Dotkl se její nohy a ona zavtipkovala - „Hoří“ a pak dodala. „Chápeš – hoří.“ Zasmál by se, ale nevěděl, jak moc to mělo být určeno jako vtip.

Pět minut. Už stála na svých nohách a on se jí dotkl. Jenom položil své ruce na její boky.

„Já myslela, že jsi Gay,“ špitla. Na víc neměla sílu.

„Jsem ... a teď mlč.“

„Fajn.“ Čtyři minuty.

Zavřel oči a snažil se navodit podobnou atmosféru jako když se držel Petra.... Ne...ne Petra... plavčíka. Viděl tu fotku. Viděl ten protiproud energie. Začínal si věřit.

„Co to děláš,“ sykla Lenka.

„Chci ti jen ulevit, abychom odtud mohli vypadnout,“ řekl vyčerpaně, ale už ne, že by měl umřít.

„A teď už mlč!“ Ztichla a on se zase začal soustředit. A pak ucítila nepatrný příliv energie. Zaceloval velmi drobné ranky a ty velké – zmírňoval jejich bolest.

Tři minuty.

Dvě minuty.

Otevřel oči a podíval se na ní.

„Musíme vypadnout! Hned!“

„Kolik zbývá?“

„Ani ne dvě minuty,“ sykl Adam a chytl jí za ruku. Dveře na chodbu byly otevřené. Vyběhli ven do pološera – jen v zadní části chodby se svítilo. Viděl, nebo možná snad viděl siluetu postávající pod světlem. Petr?

Minuta!

Táhnul ji k výtahu. Zmáčknul tlačítko a čekal.

Půl minuty!

Výtah přijel a dveře se otevřely. Natlačil Lenku do výtahu a zmáčknul přízemí.

Dvacet vteřin – dveře se pomaličku zavírají.

Deset vteřin – výtah se rozjel.

Než sjel o patro níž, všiml si Adam těžkých okovaných bot.

Výtah se zastavil v přízemí a dveře se v tichosti otevřely. Naproti nim byly dokořán otevřené vchodové dveře.

Když jimi prošli, oddechl si. Unikli. Unikli a teď už konečně vědí. Doufal, že mu může věřit. I když, jak mu v tuhle chvíli může věřit. Posadil Lenku na malou kamennou zídku a otočil se směrem do domu. Výtah se zatím zavřel a mizel v horních patrech.

Opřel se o otevřené dveře a konečně se svobodně nadýchl čerstvého vzduchu. Uplynulo dalších pár desítek vteřin, když tu se výtah zase vrátil. Záře z něj ho naplno probrala a nahnala mu novou dávku hororu do žil. Otočil se k Lence – zvolna dýchala a dívala se na temné nebe nad nimi. Pak se vrátil k výtahu. Skrze okno nikoho neviděl, ale přesto mu to nedalo.

Dotkl se kliky a dveře výtahu otevřel. To, co bylo na podlaze výtahové kabiny, ho šokovalo – kabelka a u ní vzkaz.

Tady jsem ti poslal dárek – kabelku a mobil té tvé ničitelky zářivek. Flashku s tím programem jsem si nechal. Docela dobrá vychytávka. Ať víš cokoli. Ať se dovíš cokoli – o mě, hlavně o mě. Nesmíš zapomenout, že jsem tě měl v podstatě rád – možná i víc, ale naše cesty nikdy nebyly stejné a nikdy nebudou. PS Byl jsi sice můj úkol, ale i tak jsem se do tebe zamiloval. ☺

David!

Ztuhl. Chvíli mu trvalo, než se probral. Znovu si vzkaz přečetl. A pak ještě jednou. Nakonec ho strčil do kapsy svých kalhot a zvedl Lenčinu kabelku ze země.

V hlavě mu rezonovala jediná věta. I tak jsem se do tebe zamiloval! Jako odkaz minulosti, co ho bude děsit v budoucnosti.

A nakonec prostor opustili. Ještě nebyla taková tma, aby bylo příliš pozdě jet metrem. Držel Lenku u sebe a chránil ji, jak jen mohl. V kapse měl vzkaz od člověka, který mu vyjádřil lásku tím nejbrutálnějším způsobem – a šokovalo ho to, že ji byl schopný přijmout. Bestií se člověk může stát, aniž by jí opravdu byl. A Černý Petr – vlastně David byl tím případem.

A pak mezi dvěma zastávkami – mu přišla zpráva – Už konečně věříš? Musíme se setkat. Eva!

Netrvalo dlouho a David už seděl před svým počítačem. Prosurfoval všechny soubory. Musel sklonit poklonu tomu, koho zabil. Program, který vytvořil pro svou sestru, byl opravdu geniální. Pak otevřel adresář jménem Úsvit a spustil soubor s koncovkou exe – otevřel tak program, který nebyl nikdy evidován prohlížečem Magic. Sám David položil svůj palec na prastarý monitor a čekal. Program si sám našel jeho otisk prstu a načetl ho. Otevřelo se nové okno s kolonkami pro nick a heslo.

Zadal: Fenix2014

Heslo: xxxxxxxxxxxxxx

Program úspěšně otevřen. Zadejte update:

A David psal: Adam je členem vyvolen... smazat předchozí... Adam nebyl shledán členem Vyvoleným. Není další potřeba ho sledovat. Ohledně Lenky: její schopnosti jsou nadmíru nebezpečné. Doporučuji brzkou eliminaci. Konec záznamu.

Chcete zprávu odeslat?

Ano!

Zpráva odeslána. Aktualizace proběhla úspěšně.

Odhlásit?

Ano!

Pak se David opřel a smál se. Bylo mu jedno, co se stane a s Vyvolenými, hlavně, když Adam přežije!

Konec 10.dílu.